

det ærede Medlem saa langtfra modbevist, at han ikke endnu har givet os en eneste Ankyndning af, at man har havt Brug for endog et ringe Beløb af de Midler, Foreningen til Søfartens Fremme allerede har, udenfor sin specielle Virksomhed, Driften af Kjøbenhavns Navigationskole, thi at Foreningen iaar ikke har Brug for en Lærer, som den har benyttet i flere Aar, og saa sender ham til Aarhus og giver ham Løste om Bistand, for at han kan komme lettere ud af det i en Overgangstid, det er Noget, som enhver anden Skole vilde gjøre, og det er Noget, enhver Husbond gjør imod et gammelt tro Dyende, naar han ikke længere har Brug for ham, paa Grund af Tidernes Ugunst. Men at Staten skulde bidrage til Foreningen for Søfartens Fremme, for at den igjen kunde bidrage til en af sine Lærere, det er en Omvei. Bliver Aarhus Skole saaledes, at den fortjener Understøttelse, lad det da gaa direkte til denne Skole for dens Virksomheds Skyld og ikke igjennem en kjøbenhavnsk Forening. Jeg kommer ogsaa her til at nævne noget rent Personligt, noget ti Aar gammelt, som det ærede Medlem nævnte. Det er angaaende den Skole, som jeg har den Ære at bestyre, og som forøvrigt har faaet en meget velvillig Dmtale af den ærede Ordfører. Den har ganske vist maattet kæmpe sig frem fra en ringe Begyndelse uden Bistand indtil for to Aar siden, da den ved Marineministeriets Bidrag sattes istand til at give uformuende Sø-mænd Undervisning i udvidede Kundskaber i den saakaldte tredje Afdeling. Dengang Skolen søgte om et Beløb af jeg tror 60 Rd. til Apparater, medens Lærerne underviste gratis, svarede vedkommende Minister: Vi have ingen Penge, thi vi have givet dem til Foreningen til Søfartens Fremme. Til den skulde man da henvende sig om Understøttelse til de ansøgte Apparater, men hvad var vel naturligere end denne Ordning, og den har bestaaet, saalænge som Foreningen har bestaaet, thi Ministeren har ikke havt Andet dermed at gjøre end at udtælle Beløbet. Derfor sagde ogsaa den ærede Ministers Forgænger, at han med Fornøielse vilde kaste Navnet „Foreningen til Søfartens Fremme“ bort, thi han kunde ikke forstaa, hvorfor han skulde have disse

Penge paa sin Konto, naar han blot skulde udtælle dem. Det Samme er Tilfældet med Raadene, som der er Tale om. Eigesom man har gjort Foreningen til Raadesekretariat for de Enkelte i Landet, som skulde have Understøttelse i denne Retning istedetfor at lade Ministeren afgjøre, hvorvidt der var Anledning til at give Understøttelse, saaledes har man ogsaa gjort med Raadene. Det er beklageligt, at vi have et Ministerium for Handel og Skibsfart, som vistnok ikke indenfor sine Mure har en eneste Mand, der har det fornødne specielle Kjendskab til disse Forhold, og derfor søger man ogsaa dette Kjendskab udenfor. Det forholder sig saa, men hvad bliver Følger deraf? Vi saae ifjor et Lovforslag komme frem om Forhyringskontrakter. Denne Lov var undersøgt af kjøbenhavnske Autoriteter; men jeg maa ogsaa spørge, hvorledes var Loven? Heldigvis fik vi denne Lov vendt fra Ende til anden (Bille: Gud bedre!), saaledes at den nu glæder alle Søfolk. „Gud bedre“, siger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Bille), men jeg vedbliver, at vi fik den forandret saaledes, at jeg nok tør hævde, at der er faa Procent af Søfolk i hvilket som helst Stillinger, der ikke sige, at det var en overordentlig heldig Foranstaltning. Den ærede Minister fortjener med Hensyn dertil den Anerkjendelse, som man sjældent kan yde nogen Minister, at han under Sagens Behandling saa villig gik ind paa en total Forandring af Lovforslaget, og at han, efterat Loven er udkommen, har udført den med megen Loyaltet. Hvor dette „Gud bedre“ peger hen, kunde jeg forresten nok ønske at vide. Jeg siger derfor, at det ikke altid er saa heldigt for Sagerne, at vi have nogle enkelte Mænd, der have samlet sig her i Hovedstaden og ere eller kalde sig en Autoritet, eller hvad det skal være, og saa sige, vi ere i Grunden ikke fornøiede med, at Ministeriet ikke høre os om Dette eller Hint. Thi saa hører Ministeriet dem, og kommer man til os med Lovforslag og siger, ja nu have vi hørt alle Sagkyndige, vi have spurgt de og de — selvfølgelig i Kjøbenhavn — og da Enhver, der har Kjendskab til disse Forhold, har holdt med os, maa I nu tage det ligesaa, hvad kan det